

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1Oboer/397/2014                |
| Identifikačné číslo spisu: | 1506210201                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.07.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jana Hullová             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:1506210201.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej ALMEDIA spol. s r. o., so sídlom v Trebišove, M.R. Štefánika č. 3504, IČO: 31 658 393, zastúpenej JUDr. Jozefom Brázdilom, advokátom so sídlom vo Zvolene, Trhová č. 1, proti povinnej Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Panónska cesta č. 2, IČO: 35 937 874, zastúpenej Mgr. Tomášom Kurincom, advokátom so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 13, o vymoženie 2.292,09 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 36Er/5179/2006, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 18CoE/58/2014-73 z 31. marca 2014, takto

### rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 18CoE/58/2014-73 z 31. marca 2014 m e n í tak, že p o t v r d z u j e uznesenie Okresného súdu Bratislava V č. k. 36Er/5179/2006-50 z 28. októbra 2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 36Er/5179/2006-62 z 12. decembra 2013.

Povinná má voči oprávnenej n á r o k na náhradu trov pôvodného konania a dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „exekučný súd“) uznesením č. k. 36Er/5179/2006-50 z 28. októbra 2013 v spojení opravným uznesením č. k. 36Er/5179/2006-62 z 12. decembra 2013 vyhovel námietkam povinnej proti exekúcii podľa ust. § 50 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej aj „MZ SR“) z 1. júla 1999 bola zrušená PERSPEKTÍVA DRUŽSTEVNÁ ZDRAVOTNÁ POISŤOVŇA, ktorá v zmysle ust. § 34 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní (ďalej len „zákon č. 273/1994 Z. z.“) vstúpila do likvidácie. Dňa 20. apríla 2001 bol uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 K 70/2001-30 vyhlásený konkurz na majetok úpadcu PERSPEKTÍVA DRUŽSTEVNÁ ZDRAVOTNÁ POISŤOVŇA v likvidácii (ďalej aj „PDZP“), čím sa podľa ust. § 13a zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní likvidácia PDZP prerušila. Uznesením Krajského v Bratislave zo 14. decembra 2006 bol konkurz zrušený z dôvodu, že majetok úpadcu

nepostačuje ani na úhradu odmeny a výdavkov správcu. Uznesenie o zrušení konkurzu nadobudlo právoplatnosť dňa 5. apríla 2007 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Obo/20/2007 z 22. februára 2007. Na základe rozhodnutia o zrušení konkurzu došlo v zmysle ust. § 68 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka k výmazu PDZP z obchodného registra, a to ku dňu 8. augusta 2007. K tomuto dátumu PDZP zanikla, čím nastala skutočnosť v zmysle ust. § 34 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z., a to, že záväzky poisťovne voči zdravotníckym zariadeniam, pohľadávky na poistnom a poplatky z omeškania prechádzajú na všeobecnú poisťovňu alebo na inú poisťovňu, ktorá prevzala poistencov, pomerne podľa počtu prevzatých poistencov. S poukazom na to, že vymáhanú pohľadávku tvoria úroky z omeškania za oneskorenú úhradu faktúr za poskytnuté lieky a zdravotnícke pomôcky súd prvej inštancie dospel k záveru, že vymáhaná pohľadávka v zmysle ust. § 34 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z. prešla na povinnú, pričom sa tak stalo až po 8. auguste 2007, pretože v zmysle citovaného ustanovenia až po skončení likvidácie prechádzajú na všeobecnú poisťovňu záväzky, ktoré nebolo možné uspokojiť v rámci likvidácie z majetku zrušenej poisťovne. Keďže v čase začatia predmetného exekučného konania povinná nebola pasívne vecne legitimovaná, pretože v tom čase neboli splnené zákonom stanovené podmienky na prechod záväzkov zrušenej PDZP na Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, súd prvej inštancie vyhovel námietkam povinnej proti exekúcii s tým, že uvedené rozhodnutie nebráni oprávnenej podať nový návrh na vykonanie exekúcie. Dňa 12. decembra 2013 súd prvej inštancie vydal opravné uznesenie, ktorým opravil časť odôvodnenia uznesenia o vyhovení námietkam povinnej proti exekúcii z 28. októbra 2013.

2 Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 18CoE/58/2014-73 z 31. marca 2014 napadnuté uznesenie zmenil tak, že námietky povinnej proti exekúcii zamietol. Odvolací súd považoval za nesporné, že povinná je právnym nástupcom zrušenej PDZP. K prechodu záväzkov voči zdravotníckym zariadeniam však podľa jeho právneho názoru nedošlo po 8. auguste 2007, t. j. po dni, kedy PDZP zanikla, ale už 5. apríla 2007, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 K 70/2011 zo 14. decembra 2006, ktorým bol konkurz na majetok PDZP zrušený na základe zistenia, že tento majetok nepostačuje ani na úhradu odmeny správcu. Poukázal na znenie ustanovenia § 34 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z., účinné ku dňu zrušenia PDZP, z ktorého vyplývalo, že k prechodu záväzkov zrušenej rezortnej poisťovne dochádza až v prípade, že tieto záväzky nie je možné uhradiť z majetku zrušenej rezortnej poisťovne. Zdôraznil, že v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie síce povinná nemala povinnosť uhradiť oprávnenej jej pohľadávku vyplývajúcu z exekučného titulu, avšak v priebehu exekučného konania došlo k zhojeniu uvedeného nedostatku, a to dňa 5. apríla 2007, kedy došlo k prechodu záväzku uhradiť predmetnú pohľadávku zo zrušenej rezortnej poisťovne na povinnú označenú v návrhu na vykonanie exekúcie. Keďže nebolo preukázané, že povinná túto povinnosť dobrovoľne splnila, je exekúcia vedená dôvodne a požiadavka, aby si oprávnená podala nový návrh na vykonanie exekúcie proti tej istej povinnej a na podklade totožného exekučného titulu, je v rozpore s princípom hospodárnosti konania. Ako nedôvodnú posúdil odvolací súd námietku povinnej, že vymáhaná suma predstavuje úrok z omeškania, pričom z ust. § 34 ods. 6 zákona č. 273/1994 Z. z. vyplýva, že povinná má povinnosť uhradiť záväzky zrušenej rezortnej poisťovne len do výšky istiny. Odvolací súd zdôraznil, že na danú situáciu treba aplikovať ustanovenie § 34 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení účinnom ku dňu zrušenia PDZP, t. j. k 1. júlu 1999, pretože ide o hmotnoprávne ustanovenie. Toto znenie § 34 zákona č. 273/1994 Z. z. neobsahovalo obmedzenie úhrady pohľadávky oprávnenej do výšky istiny, preto povinná má povinnosť uhradiť pohľadávku oprávnenej vymáhanú v predmetnom exekučnom konaní napriek skutočnosti, že sa jedná o úroky z omeškania.

3 Uznesenie odvolacieho súdu napadla povinná dovolaním. Jeho prípustnosť vyvodzovala z ustanovení § 239 ods. 1 písm. a/ a § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej aj „O. s. p.“). Ako dovolacie dôvody uviedla, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Poukázala na to, že exekučným titulom, na podklade ktorého sa vedie exekúcia, je platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava III sp. zn. Rob 2250/1999 z 30. júla 1999, právoplatný a vykonateľný 25. augusta 1999. Účastníkom konania o vydanie tohto platobného rozkazu a zároveň osobou povinnou plniť podľa jeho výroku, bola PDZP. Napriek tomu, že

na povinnú neprešla povinnosť plniť z predmetného exekučného titulu v zmysle ust. § 31 ods. 3, prvej vety Exekučného poriadku, exekučný súd na základe návrhu oprávnenej vyhovел žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej. Tento nezákonný postup exekučného súdu povinná napadla v rámci námietok proti exekúcii, kde namietala nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie v uvedenom konaní. Okresný súd Bratislava V jej námietkam dvakrát vyhovel, v prvom prípade však odvolací súd jeho rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a v druhom prípade rozhodnutie zmenil a námietky zamietol. Podľa názoru povinnej (ďalej aj „dovolateľka“) je nesprávny záver odvolacieho súdu, že v priebehu exekučného konania došlo k zhojeniu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie povinnej, ktorá v čase vydania poverenia na vykonanie exekúcie nemala povinnosť uhradiť oprávnenej jej pohľadávku vyplývajúcu z exekučného titulu, a že sa tak stalo dňa 5. apríla 2007, kedy došlo k prechodu záväzku uhradiť predmetnú pohľadávku zo zrušenej rezortnej poisťovne na povinnú označenú v návrhu na vykonanie exekúcie. Poukázala na to, že zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku a ani Občianskeho súdneho poriadku (ako predpisu použiteľného subsidiárne) nevyplýva možnosť konvalidácie konania, ktoré je od počiatku postihnuté vadou nezákonnosti.

4 Ďalej povinná poukázala na dôvody, pre ktoré zastáva právny názor, že k prechodu záväzkov PDZP na povinnú nikdy nedošlo. Zdôraznila, že zákon č. 273/1994 Z. z., ktorý v ustanovení § 34 ods. 4 upravoval prechod záväzkov zrušenej rezortnej poisťovne na všeobecnú poisťovňu, bol zrušený zákonom č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z. z.“), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. januára 2005. Konkurz na majetok PDZP bol zrušený uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7K/70/2001 zo 14. decembra 2006 z dôvodu, že majetok úpadcu nepostačoval ani na úhradu odmeny a výdavkov správcu. Z uvedeného, podľa názoru dovolateľky, vyplýva, že pred 31. decembrom 2014 nebolo možné dospieť k záveru, že majetok zrušenej PDZP nepostačuje na úhradu jej záväzkov voči oprávnenej, a preto nemohlo dôjsť ani k prechodu jej záväzkov na povinnú. Zákon č. 581/2004 Z. z. neobsahuje žiadne relevantné prechodné ustanovenie, ktoré by umožňovalo od jeho účinnosti aplikovať na doterajšie vzťahy súvisiace s prechodom záväzkov zrušenej zdravotnej poisťovne ustanovenia pôvodného právneho predpisu. Z teórie práva vyplýva, že pri absencii intertemporálnych ustanovení pôvodný zákon odo dňa straty účinnosti nemôže vyvolávať žiadne právne následky do budúcnosti. Keďže zákon č. 581/2004 Z. z. neobsahuje ustanovenie, podľa ktorého by dochádzalo k prechodu záväzkov zrušenej zdravotnej poisťovne na povinnú, povinná nedisponuje pasívnou vecnou legitímáciou na účely prebiehajúceho exekučného konania, v dôsledku čoho by malo dôjsť k zastaveniu exekúcie. Správnosť uvedeného názoru povinnej potvrdzujú aj rozhodnutia všeobecných súdov a Ústavného súdu Slovenskej republiky, vydané v skutkovo a právne podobných veciach, predovšetkým rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/431/2010 z 24. októbra 2012 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/96/2013 z 21. januára 2014 a uznesenie Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 37Er/73/2009 z 11. marca 2010, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 19CoE/381/2010 z 20. septembra 2011 v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 67/2012-12 zo 14. februára 2012.

5 Napokon dovolateľka poukázala tiež na to, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, a preto nepreskúmateľné. Odvolací súd nijako nevysvetlil, prečo na daný prípad aplikoval normy zrušeného zákona č. 273/1994 Z. z. a ani o ustanovenie akého zákona daný postup opiera. Súd musí v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre účastníkov konania, ale aj pre verejnosť prijateľné, racionálne a v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V danom prípade závery súdu nielen že nespĺňajú tieto podmienky, ale úplne absentuje popis myšlienkového postupu, ktorým súd k nim dospel, preto jeho rozhodnutie možno považovať za nepreskúmateľné. Uvedená vada je nielen dovolacím dôvodom, ale zakladá aj prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p.

6 Z vyššie uvedených dôvodov povinná navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) zmenil uznesenie odvolacieho súdu a vyhovel jej námietkam proti exekúcii,

alternatívne, aby dovolaním napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

7 Oprávnená vo svojom vyjadrení k dovolaniu povinnej poukázala na jeho neprípustnosť v zmysle ust. § 238 ods. 5 O. s. p., podľa ktorého nie je dovolanie prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy. Keďže meritom konania je pohľadávka vyplývajúca z obchodnoprávneho vzťahu medzi oprávnenou ako veriteľom a povinnou ako dlžníkom v sume 2.292,09 eur a minimálna mzda platná v čase podania dovolania bola 352,- eur, je zrejmé, že desaťnásobok tejto sumy (3.520,- eur) ako zákonný minimálny limit výrazne prekračuje výšku vymáhanej pohľadávky. Dovolanie povinnej je aj nepreskúmateľné, pretože dovolateľka síce vymenúva dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p., avšak v texte dovolania už neuvádza, v akých skutočnostiach majú spočívať. Okrem toho je dovolanie povinnej aj nedôvodné, pretože odvolací súd rozhodol vecne správne a zákonne, keď správne zistil skutkový stav veci, použil na rozhodnutie o merite veci správnu právnu normu a vyvodil správne právne závery. Pokiaľ povinná mala iný právny názor na svoju pasívnu legitimáciu, neznamená to, že odvolací súd bol povinný sa s ním stotožniť. Ústavou garantované právo na spravodlivý proces automaticky nezakladá právo účastníka na úspech v spore. Ďalej oprávnená poukázala na to, že povinná vo svojom dovolaní uviedla nové argumenty, ktoré sú vzhľadom na štádium konania bezpredmetné, keďže všetky dôkazy a skutočnosti mali byť predkladané do rozhodnutia súdu prvého stupňa, inak nemôžu byť predmetom súdneho prieskumu. Pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 7Cdo/96/2013, oprávnená poukázala na to, že v tomto rozhodnutí sa odvolací súd zameral len na posúdenie pravidiel spravodlivého procesu, záväzný právny názor v merite veci však nejudikoval. Obdobne to platí aj o uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 67/2012-12 zo 14. februára 2012. Vo vzťahu k výkladu ust. § 34 zákona č. 273/1994 Z. z. a prechodu záväzkov na povinnú poukázala oprávnená na svoje predchádzajúce stanovisko, vyjadrené v texte dovolania zo 17. decembra 2013. Z týchto dôvodov oprávnená navrhla dovolanie povinnej odmietnuť ako neprípustné alebo zamietnuť ak nedôvodné.

8 Vyjadrenie oprávnenej bolo doručené na vedomie povinnej, ktorá k nemu podala tzv. repliku. V nej poukázala na to, že dovolanie v danej veci je prípustné, pretože oprávnenou citované ustanovenie § 238 ods. 5 O. s. p. upravuje len prípady neprípustnosti dovolania proti rozsudku. Prípustnosť dovolania voči uzneseniam je riešená až v ustanovení § 239 O. s. p. Až s účinnosťou od 1. januára 2015 zákonodarcia zaviedol neprípustnosť dovolania aj vo vzťahu k uzneseniam vydaným vo veciach týkajúcich sa peňažných plnení neprevyšujúcich stanovenú hodnotu (§ 238 ods. 5 O. s. p.). V čase podania dovolania v predmetnom konaní také obmedzenie neexistovalo, dovolanie je preto procesne prípustné. Pokiaľ ide o údajnú nepreskúmateľnosť podaného dovolania, povinná namietala, že v texte dovolania poukázala na jednotlivé pochybenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, ktoré sú zároveň dovolacími dôvodmi. Pokiaľ oprávnená namietala, že v rámci dovolacieho konania nemôžu byť predkladané nové skutočnosti a dôkazy, povinná k tomu uviedla, že doplnenie právnej argumentácie o citácie relevantných rozhodnutí slovenských súdov nie je uvádzaním nových skutkových okolností a navrhovaním dôkazov na ich preukázanie, nakoľko jeho cieľom bolo upriamiť pozornosť dovolacieho súdu na ustálený právny názor, ktorý v obdobných veciach v minulosti zaujali sudy v rámci svojej rozhodovacej činnosti.

9 Z obsahu spisu vyplýva, že dovolanie povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 18CoE/58/2014-73 z 31. marca 2014 bolo podané dňa 12. júna 2014. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 CSP). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálné a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd,

na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 CSP). S účinnosťou od 1. júla 2016 bol tiež novelizovaný Exekučný poriadok (zákonom č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov), pričom za ustanovenie § 9 boli vložené nové ustanovenia § 9a a § 9b, ktoré upravujú použitie ustanovení Civilného sporového poriadku v exekučnom konaní. Podľa ust. § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Podľa ust. § 9a ods. 4 Exekučného poriadku, na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.

10 S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania podľa ust. § 470 ods. 4 CSP, po zistení, že dovolanie podala povinná ako účastníčka exekučného konania, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v zmysle ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom. Dovolací súd sa otázkou prípustnosti dovolania zaoberal podrobnejšie aj s ohľadom na námietky oprávnenej, ktorá vo svojom vyjadrení k dovolaniu povinnej poukazovala na údajnú neprípustnosť dovolania v predmetnej veci. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania povinnej posudzoval v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď povinná toto dovolanie podala. Vzhľadom na dátum podania dovolania (12. júna 2014) dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania povinnej neaplikoval ani ustanovenia novely Občianskeho súdneho poriadku uskutočnenej zákonom č. 353/2014 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. januára 2015, t. j. konkrétne ustanovenie § 237 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého dovolanie podľa § 237 ods. 1 O. s. p. nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu a ustanovenie § 239 ods. 4 O. s. p. zakotvujúce neprípustnosť dovolania proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu o peňažnom plnení, ktoré neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 18CoE/58/2014-73 z 31. marca 2014 je procesne prípustné, a to v zmysle ustanovenia § 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa. Pokiaľ oprávnená neprípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 238 ods. 5 O. s. p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, dovolací súd k tomu poznamenáva, že dovolaním napadnuté uznesenie nie je rozhodnutím o peňažnom plnení, ale o námietkach povinnej proti exekúcii. Ustanovenie § 238 ods. 5 O. s. p. preto na prejednávaniu vec nemožno aplikovať.

11 Dovolací súd sa nestotožnil ani s námietkou oprávnenej, že dovolanie povinnej je nepreskúmateľné, pretože povinná na začiatku dovolania vymenovala dovolacie dôvody podľa ust. § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p., avšak v ďalšom texte už neuviedla, v čom majú tieto dôvody spočívať. Dovolaciemu súdu je z odôvodnenia dovolania zrejmé, že dovolateľka namietala predovšetkým nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, čo predstavuje dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Ide o všetky tie námietky povinnej, ktorých obsahom je tvrdené nesprávne posúdenie prechodu vymáhanej pohľadávky zo zrušenej PDZP na povinnú. Okrem toho povinná odvolaciemu súdu vytýkala aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, majúce za následok jeho nepreskúmateľnosť, ktoré predstavuje tzv. inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len vo výnimočných prípadoch, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže byť dovolacím súdom posúdené ako postup, ktorým sa účastníkovi konania odníma možnosť konať pred súdom (dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.).

12 Pokiaľ oprávnená namietala, že povinná vo svojom dovolaní uviedla nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, a preto nemôžu byť predmetom dovolacieho prieskumu, ide rovnako o námietku nedôvodnú. Z obsahu dovolania nevyplyva, že by v ňom povinná uviedla nejaké nové skutkové tvrdenia alebo nové dôkazné návrhy. Povinná vo svojom dovolaní nenamietala nedostatočné, resp. nesprávne zistenie skutkového stavu, ale nesprávne právne posúdenie veci, čiže omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. V celom doterajšom priebehu konania povinná tvrdila, že nie je pasívne vecne legitimovaná, pretože na ňu neprešla pohľadávka z exekučného titulu. Toto svoje tvrdenie podporila poukazom na konkrétne rozhodnutia všeobecných súdov a Ústavného súdu Slovenskej republiky, vydané v skutkovo a právne podobných veciach, čo však nemožno považovať za uvádzanie nových skutočností a dôkazov. Otázka pasívnej vecnej legitimácie povinnej je otázkou právnou (a nie skutkovou otázkou), s ktorou sa dovolací súd v prípade procesne prípustného dovolania musí zaoberať, pokiaľ dovolateľka tvrdí, že odvolací súd túto otázku posúdil nesprávne.

13 Úlohou dovolacieho súdu v predmetnom konaní bolo predovšetkým zaujať stanovisko k otázke, či voči povinnej označenej v návrhu na vykonanie exekúcie (Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s.) možno viesť exekúciu na pohľadávku vyplývajúcu z exekučného titulu so zreteľom k tomu, že ide o záväzok už neexistujúcej PDZP. Odvolací súd pri riešení tejto otázky dospel k záveru, že Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., pokiaľ ide o tento záväzok, je právnym nástupcom PDZP a skutočnosť, že k prechodu záväzku došlo až v priebehu exekúcie, nebráni exekučnému súdu pokračovať v exekúcii. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že odvolací súd na zistený skutkový stav, ktorý bol nesporný, aplikoval ustanovenie § 34 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení účinnom ku dňu zrušenia PDZP, čo odôvodnil tým, že ide o hmotnoprávne ustanovenie. Predmetné zákonné ustanovenie tiež vyložil a zo skutkových zistení vyvodil právny záver, že vymáhaná pohľadávka prešla na povinnú dňa 5. apríla 2007, čiže právoplatnosťou uznesenia konkurzného súdu o zrušení konkurzu na majetok PDZP. Dovolaním napadnuté uznesenie teda obsahuje právne posúdenie veci a z tohto pohľadu nie je dôvodná dovolacia námietka, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, a preto nepreskúmateľné. Ako dôvodná sa naproti tomu javí námietka, že po zrušení zákona č. 273/1994 Z. z. zákonom č. 581/2004 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2005, bez existencie relevantného prechodného ustanovenia, nemohlo dôjsť k prechodu záväzkov zrušenej rezortnej poisťovne voči zdravotníckym zariadeniam na Všeobecnú zdravotnú poisťovňu tak, ako to predpokladalo ustanovenie § 34 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z. Práve preto, že k prechodu týchto záväzkov nedošlo okamihom zrušenia rezortnej poisťovne, ale k nemu malo dôjsť až vtedy, keď bude zrejmé, že tieto záväzky nemožno uhradiť z jej majetku, čo sa stalo zrejým až po 5. apríli 2007, teda v čase, keď zákon č. 273/1994 Z. z. už stratil platnosť a účinnosť, je nesprávny záver odvolacieho súdu, že na prechod záväzkov treba aplikovať právnu normu platnú a účinnú v čase zrušenia PDZP. Totiž v čase, keď k tomuto prechodu záväzkov podľa názoru odvolacieho súdu malo dôjsť, už neexistovala právna norma, na základe ktorej sa tak malo stať a v rámci novej zákonnej úpravy (zákon č. 581/2004 Z. z.) zase absentuje prechodné ustanovenie, ktoré by riešilo „osud“ záväzkov zrušenej zdravotnej poisťovne, ku ktorej zrušeniu došlo ešte za účinnosti zákona č. 273/1994 Z. z.

14 S poukazom na vyššie uvedený právny názor dovolací súd sa stotožňuje so závermi, ku ktorým dospeli všeobecné súdy v skutkovo a právne podobnej veci, ktorá sa viedla na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 39C/248/2007 a na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 Co 431/2010, kde povinná vystupovala ako žalovaná v spore o zaplatenie pohľadávky zdravotníckeho zariadenia voči zrušenej PDZP. Žalovaná Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. (ako právna nástupkyňa Všeobecnej zdravotnej poisťovne po jej transformácii) sa v tomto spore úspešne bránila námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitimácie, keď konajúce súdy dospeli k záveru, že záväzky zo zrušenej PDZP nemohli prejsť na Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, pretože neboli splnené zákonom stanovené predpoklady na prechod týchto záväzkov a zákon č. 581/2004 Z. z., ktorý s účinnosťou od 1. januára 2005 zrušil zákon č. 273/1994 Z. z., prechod záväzkov neupravoval. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/431/2010-192 z 24. októbra 2012 podala v spore neúspešná žalobkyňa nielen dovolanie, o ktorom rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 7Cdo/96/2013, ale aj ústavnú sťažnosť. Kým dovolací súd sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia nezaoberal, keďže dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné, Ústavný súd Slovenskej republiky sa závermi odvolacieho súdu zaoberal aj z hľadiska toho, či ich možno považovať za ústavne akceptovateľné. V

odôvodnení uznesenia č. k. II. ÚS 316/2015-22 z 13. mája 2015, ktorým sťažnosť žalobkyne odmietol ako zjavne neopodstatnenú, Ústavný súd Slovenskej republiky okrem iného uviedol: „Sťažovateľka vychádza z nesprávnej prezumpcie, že právna úprava § 34 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení účinnom k 17. júlu 1999, ktorú mal krajský súd v jej veci aplikovať (keďže k tomuto dátumu nadobudlo rozhodnutie ministerstva zdravotníctva o zrušení zdravotnej poisťovne Perspektíva právoplatnosť, pozn.), je právnym základom pre prechod záväzkov majetkovoprávnej povahy na odporkyňu ex lege. Podľa § 34 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení účinnom k 17. júlu 1999 (obdobne aj v znení účinnom od 1. júla 2001, pozn.) však záväzky zrušenej poisťovne prechádzajú na všeobecnú zdravotnú poisťovňu alebo na inú poisťovňu, ktorá prevzala poistencov zrušenej zdravotnej poisťovne až vtedy, keď z majetku zrušenej poisťovne nie je možné uspokojiť záväzky poisťovne voči zdravotníckym zariadeniam, nie už samotným zrušením poisťovne, pričom ani následný vstup zrušenej zdravotnej poisťovne do likvidácie (§ 34 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení účinnom k 17. júlu 1999, ako aj v znení účinnom od 1. júla 2001, pozn.) alebo vyhlásenie konkurzu na majetok zrušenej zdravotnej poisťovne neznamenajú bez ďalšieho, že z majetku zrušenej zdravotnej poisťovne nie je možné uspokojiť záväzky voči zdravotníckym zariadeniam (pozri k tomu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/22/2010 z 25. januára 2012). Vzhľadom na uvedené je preto z ústavného hľadiska akceptovateľný názor krajského súdu o tom, že za platnosti a účinnosti zákona č. 273/1994 Z. z. na odporkyňu (resp. jej právnú predchodkyňu Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, verejnoprávnu inštitúciu) neprešli záväzky zrušenej zdravotnej poisťovne Perspektíva pre nenaplnenie zákonom stanovených predpokladov. Keďže zákon č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zdravotných poisťovniach“), ktorým bol s účinnosťou od 1. novembra 2004 zrušený zákon č. 273/1994 Z. z., prechod záväzkov neupravoval a keďže k zrušeniu konkurzu vyhláseného na majetok zdravotnej poisťovne Perspektíva došlo až 22. februára 2007 s následným výmazom zrušenej poisťovne z obchodného registra k 8. augustu 2007, teda za platnosti a účinnosti zákona o zdravotných poisťovniach, je akceptovateľný aj názor všeobecného súdu o nedostatku vecnej pasívnej legitimácie odporkyne“. Na základe uvedeného Ústavný súd Slovenskej republiky uzavrel, že rozhodnutie krajského súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože krajský súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci sťažovateľky neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

15 Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že povinná dôvodne namietala, že nie pasívne vecne legitimovaná v predmetnom exekučnom konaní, pretože na ňu neprešla pohľadávka vyplývajúca z exekučného titulu z dôvodov, ktoré dovolací súd uviedol vyššie na strane 10 odôvodnenia svojho uznesenia. Keďže dovolanie povinnej je dôvodné a dovolací súd dospel k záveru, že vo veci môže sám rozhodnúť, nakoľko skutkový stav bol nesporný a sporné bolo len právne posúdenie veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ust. § 449 ods. 3 CSP dovolaním napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 18CoE/58/2014-73 z 31. marca 2014 zmenil tak, že potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava V č. k. 36Er/5179/2006-50 z 28. októbra 2013 v spojení s opravným uznesením z 12. decembra 2013.

16 Povinnej ako úspešnej účastníčke exekučného konania vzniklo voči neúspešnej oprávnenej právo na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, trov odvolacieho konania a trov dovolacieho konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa ust. § 453 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP rozhodol o nároku povinnej na náhradu týchto trov, pričom o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

17 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.